

מכון היופי - והתעלומה עדיין אופכת את בעליו

המיר רובין?

כל יום חמישי בערב היה המכון נסגר, ולא היה נפתח ביום ששי. אפרתי הרגיש חובה לעצמו לעזור לי. הוא היה ניכנס למכון ועושה שם סדר, ומרים קופסות מהריצפה. הוא גם עסק אצלי בגביית כספים. אבל לא הרבה.

את אפרתי הכרתי בארץ, ופעמיים נתתי בשבילו ערבויות. פעם, כשרצו לזרוק אותו מהחנות, ופעם אחת בבנק, לשם הלאה של 6500 לירות. חוץ מזה הלחיתי לו ב' אופן פרטי.

בשבועיים שלפני השריפה לא היתה לי עזרה, כי רציתי שהיא תבוא למשרד לפני שמונה בבוקר, ותנקה אותו. אבל הדבר לא מצא חן בעיניה, והיא לא הסכימה. בשבוע עיים האחרונים אפרתי היה בא לנקות את המכון לשעה או שתיים, אבל הוא התבייש

קוסמטיקה. נכנסתי בשותפות עם אהרון צוריאנו ממכון דיאנה בתל-אביב. לא השת' חייתי אתי, כי הוא חשב על כסף ואני חשבתי על הצד הבריאותי. השותפות נתפ' רדה. בשנת 1956 קניתי את המכון שלי מתברות צי'ם ושהם, במחיר 35 אלף ל' רות. שיפצתי אותו והשקעתי בו בערך מאה אלף לירות נוספות. המכון שלי היה היפה ביותר בארץ.

ב'1955 נסעתי שוב לאירופה ושם ראיתי שמשמשים בזיהה רויאל. הבנתי שזה טוב ובריא. למדתי שם כיצד להרכיב את התרכובת, וגיליתי שזה טוב רק בצורה נולית. הבאתי זאת לארץ, והייתי הראשון שייצרת את זה. קיבלתי רשות מהחברה הצרפתית להשתמש בשם, לייצר בשם ו' לשחק בשם. רק דבר אחד לא נתנו לי: להשתמש באלכוהול.

מיד כשהתחלתי בייצור הזיהה רויאל התנפלו עלי מכל הצדדים, המשטרה, משרד הבריאות והציבור, והעמידו אותי למשפט בו היו 54 פרטי אשמה. יצאתי זכאי מכולם, והורשעתי רק בפרס אחד: אחזקה ושימוש באלכוהול בלי רשיון. נקנסתי ב'750 לירות. לאחר מכן יצרו תרופה זו בקיבוצים ומכרו בארץ.

מכאן עברתי לעיסוים, ולטיפול ושי' מוש באלקטייר. או נתפס בתיבוסת ב' מכון לעיסוים ברחוב חלת'בנימין, וכל הארץ קישרה אותי לעניין זה. רק לאחר שהמשטרה פירסמה את הפרטים, התברר שאין לי בכלל שייכות לעניין.

החלטתי שכל יהודי במדינה צריך לקנות אלקטייר, ויחד עם זאת רציתי שבכל בית תהיה סאונה ביתית בריאותית. זה חיוני בדיוק כמו מקרר חשמלי וכיריים-שלינג. החלטתי שאת שני הדברים הללו אתן ל' אנשים לנסות ללא תשלום. כל יהודי יוכל לקבל את הסאונה עד הבית, לנסיון על חשבונה, למשך שבוע ימים. כל מי שינסה אלקטייר, יקבל בקבוקים למשך שבועיים.

★ ★ ★
עם נוצה ככובע

אפרתי עבד אצלי כששה שבועות. הוא לא היה עובד שלי. הוא היה ידיד שלי, שהיה חייב הרבה כסף ושילם לי. בזמן שלא היה לו הוא הביא לי לירות ספורות, כדי שלא אהסוב שהוא רוצה להתחמק מתשלום.

הקורבן

אפרים אפרתי שנתנו לו שות בשעת הדליקה במכון היופי, נפטר לאחר כמה ימים בבית החולים.

בעבודתו זו, כי בחוץ הוא היה אדם מצוח' צח ונקי, עם נוצה ככובע.

בשבוע השריפה עזבנו את המכון ביום חמישי בלילה. המכון היה כל-כך מלוכלך, שביקשתי ממנו שינקה אותו טוב. המגפיים שהוא לבש היו שלי. הוא ידע היכן הם עומדים, ולקח אותם. לאפרתי היו מפתחות של המכון. ביום החמישי בערב נתתי לו

אש בקוסמטיקום

הכבאים הגיעו למקום הדליקה שלוש דקות אחרי שקיבלו את הקריאה הסלפונית. אבל התערבותם לא היתה די מהירה כדי לנלות מייד את ההוכחות החותכות, שביהירו אם המכון הוצת ב'זון.

יעץ לי לעשות ביטוח, כי יש להם חברת ביטוח משלהם. אם תעשה ביטוח זה יעזור לך לקבל את מה שביקשת, אמר לי הפקיד. הוא צילצל וקרא לאישה-הביטוח אלי קליין. אישה-הביטוח דיבר איתי על ביטוח-חיים בסך מאה אלף לירות.

לפני זה היה לי ביטוח בחברת ירדניה, על כל מה שיש במכון, על סך מאה אלף לירות. חוץ מזה היה לי ביטוח מעניין ב' חברת צור, אותו סידר לי אלי קליין. הביטוח נקבע לפי המלאי. כל חודש הייתי צריך להודיע לחברת-הביטוח על המלאי שברשותי, והייתי משלם סרמיה של 75 אחוז מדמי-הביטוח. בסוף כל שנה היינו צריכים לעשות את חשבון המלאי, ולפי זה לשלם. המעניין בביטוח זה: כשיש ברשותי הרבה סחורה ערכו עולה, וכשיש פחות ערכו יורד. הסחורה היתה מבוסחת ב'800 אלף לירות. כל בקבוק אלקטייר 10 לירות, וכל סאונה 600 לירות.

היו לי בעבר שני ביטוחים נוספים, אחד בהסנה ואחד בהחומה. בגבולות של 200 300 אלף לירות. לאחרונה עשיתי ביטוח ב' חברת צור, כי החוקתי ברשותי מלאי גדול של אלקטייר וסאונות, מפני שתכננתי להציק בהם את השוק.

לפני כחודשיים סגרנו את מחלקת העי' סויים, ולא קיבלנו לקוחות. הפסקנו גם לתת שירותים והתרכזנו בעבודות ייצור. כשהודיעו לי על השריפה, חזרתי במור' נית מיוחדת מאילת. כשראיתי את מיפעל' חיי עולה בלהבות התעלפתי. הזמינו ב' שבילי אמבולנס, אבל לקחו אותי בסגור' משטרה למגד'דיה. הקצין שגיב אמר לי: 'כשתרגיש יותר טוב, תבוא למשטרה.'

אני סובל מהתקפות בכליות ובבטן. ביום שלישי הלכתי למשרדו של עורך-דין משה לרר, ושם התעלפתי בפעם שניה. הבי' או אמבולנס, ושלושה רופאים טיפלו בי. המשטרה לא פונה אלי לשם הקירה. אני לא יודע למה הם לא באים. אני רוצה להזכיר כי במרתף ליד המכון יש חדר, ש' גר בו אדם אחד, קרוב לחצי שנה, ועצרו אותו באשמת פריצה. הוא נידון לשנתיים מאסר. שם גם היו פריצות למחסנים אחרים. לפני כמה חודשים פרצה בפרוודור שריפה, ומכבי-אש כיבו אותה. אני פתחתי או את המכון שלי וטילפנתי משם למשטרה.

אני גם יודע שאצלי בפרוודור של המרתף במכון, מביאות זונות לקוחות בלילות, ו' פורצים מעשנים שם חשוי.

אותם, וביום ששי בבוקר טסתי לאילת. בדרך כלל אני לא יוצא לסופי-שבוע, אבל בחודש האחרון יצאתי לסופי-שבוע. את הנסיעה לאילת קישרתי עם עסקים. נסע' חי לשם אל רוקח מבית-המרקחת של מיכ' לין, שאליהם פניתי כדי שיהיו סוכנים שלי בשביל הסאונה. קיבלתי מכתב מהמנהל ב' אילת, שהחליטו לקבל דוגמה. אשתי רצתה לראות את אילת ולקחת אותה איתי.

★ ★ ★
"אני יודע מה שיש בפרוודור"

ב' זמן האחרון רציתי לקבל משיכת' יתר או תיוך שטרות בבנק אגודת יש' ראל. הפקיד אמר לי לגשת לסג'נהמנהל, אבל

בנותיו, המפורסמות בעיר בשל יופיין הרב. מסביב ניצבות עובדות המכון שנתנו את הטיפול לקוחות, וכן שני משתלמים זרים, שלמדו את תורתו הקוסמטית של רובין ונסעו חזרה לארצם, שם פתחו מכונים דומים.

של מכון רובינס קוסמטיקום, עם פתיחתו של המכון. במרכז יושב רובין, בעליו של המכון, משמאלו אשתו, ומימינו אחת משלוש

שפחה הגדולה